

HET
KONINKRIJK
DER BRUGGEN

Danielle L. Jensen

HET
KONINKRIJK
DER BRUGGEN

Wat als je verliefd wordt op de man
die je gezworen had te vernietigen?

ISBN 978-90-225-9522-0
ISBN 978-94-023-1844-9 (e-book)
ISBN 978-90-528-6503-4 (audio)
NUR 334

Oorspronkelijke titel: *The Bridge Kingdom*

Vertaling: Valérie Janssen

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Illustraties binnenwerk: © Richard Anderson

Illustraties schutbladen: © Sally Pham (Sallteas)

Wereldkaart binnenkant omslag: © Damien Mammoliti

Zetwerk: Pier Post

© 2018 Danielle L. Jensen

© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Deze uitgave kwam tot stand dankzij bemiddeling van Sebes & Bisseling Literary Agency te Amsterdam.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Spencer

1 LARA

Lara leunde met haar ellebogen op de lage zandstenen muur en staarde naar de gloeiende zon die boven de bergtoppen in de verte onderging. Er was helemaal niets tussen hier en daar, afgezien van verzegend hete zandduinen, schorpioenen en een enkele hagedis. Onbegaanbaar zonder een goede kameel, het juiste proviand en een grote dosis geluk.

Ze was slechts één keer in de verleiding gekomen om het te proberen.

Er werd een gong geluid en de galmende trillingen echoden over het terrein van de woestijnwoning. Het geluid had haar de afgelopen vijftien jaar elke avond aan tafel geroepen, maar vanavond roffelde het als een strijdtrom door haar heen. Lara haalde diep adem om haar zenuwen in bedwang te houden. Toen draaide ze zich om en beende ze met grote stappen over het exercitieveld in de richting van de hoge

palmbomen. Haar roze rokken streken ruisend langs haar benen. Haar elf halfzussen kwamen naar dezelfde plek toe, ieder gekleed in een jurk met een andere kleur, met zorg gekozen door hun leermeesteres esthetiek om hun uiterlijke kenmerken te benadrukken.

Lara had een gruwelijke hekel aan roze, maar niemand had haar naar haar mening gevraagd.

Nadat de zussen vijftien jaar lang in de woestijnwoning opgesloten hadden gezeten, was dit de laatste avond die ze er gezamenlijk zouden doorbrengen, en hun leermeester meditatie had hun opgedragen het uur voorafgaand aan het avondeten door te brengen op een van hun lievelingsplekken, om stil te staan bij alles wat ze hadden geleerd en alles wat ze zouden bereiken met de middelen en vaardigheden die hun waren aangereikt.

Of liever gezegd: wat een van hen zou bereiken.

De geuren van de oase zweefden op een zwak briesje om Lara heen. Het aroma van fruit en gebladerte, de baklucht van geroosterd vlees en vooral de geur van vers water. Uiterst kostbaar water. De woning stond bij een van de spaarzame waterbronnen midden in de Rode Woestijn, maar ver van de karavaanroutes verwijderd. Geïsoleerd. Geheim.

Precies zoals hun vader, de koning van Maridrina, dat wilde. En uit wat ze over hem had gehoord maakte ze op dat hij een man was die altijd kreeg wat hij wilde, goedschiks of kwaadschiks.

Lara bleef aan de rand van het exercitieveld staan om de zool van haar voeten aan haar kuiten af te vegen en het zand te verwijderen voordat ze de tere, hooggehakte sandalen aantrok, waarop ze net zo onwankelbaar stond als op haar legerkistjes.

Klak, klak, klak. Haar hakken tikten op het jachtige ritme van haar hartslag over het met mozaïek geplaveide pad en de kleine brug. Het zachte geluid van snaarinstrumenten steeg boven het murmelende water uit. De muzikanten waren samen met haar vaders entourage gearriveerd om de feestelijkheden van vanavond op te luisteren.

Lara betwijfelde of ze de terugreis zouden maken.

Er droop een zweetdruppel langs haar rug omlaag, en de band waarmee het mes aan de binnenkant van haar bovenbeen zat bevestigd was al vochtig. Je gaat vanavond niet dood, hield ze zichzelf in gedachten voor. Vanavond niet.

Lara en haar zussen verzamelden zich in het hart van de oase, een hof die werd omringd door de waterbron, waardoor het net een groen begroeid eiland leek. Ze liepen naar de enorme eettafel, die in zijde was gehuld en met voldoende bestek en servies was gedekt voor de tien gangen die al klaarstonden. De bedienden, die geen van allen konden praten, stonden achter de dertien stoelen opgesteld en hielden hun ogen naar de grond gericht. Zodra de vrouwen dichterbij kwamen werden de stoelen naar achteren geschoven. Lara ging zitten en wist ook zonder te kijken dat het kussen onder haar roze was.

Geen van de zussen zei iets. Lara voelde dat een hand die van haar vastpakte. Ze bewoog haar ogen heel even naar links, waar ze die van Sarhina ontmoetten, maar richtte haar blik snel weer op haar bord. Ze waren alle twaalf een dochter van de koning, inmiddels twintig jaar oud, en ieder van hen gebaarde door een andere moeder. Lara en haar halfzussen waren naar deze geheime locatie gebracht om een training te volgen die geen enkel Maridriaans meisje vóór hen ooit had gevolgd. Die training was nu afgerond.

Lara's maag verkrampde en ze liet Sarhina's hand los. De huid van de zus die haar het dierbaarst was voelde relatief koel en droog aan tegen die van haarzelf, en het maakte haar misselijk.

De gong werd nogmaals geluid. De muzikanten stopten met spelen en de meisjes stonden op. Een tel later kwam hun vader over het pad naar hen toe. Zijn zilveren haar glansde in het licht van de lampen en zijn azuurblauwe ogen waren identiek aan die van alle aanwezige meisjes. Hoewel het zweet in stroompjes langs Lara's benen gutste, dwong haar training haar om elk detail op te nemen. Het indigoblauw van zijn

jas. Het versleten leer van zijn laarzen. Het zwaard dat aan een riem om zijn middel hing. En toen hij zich omdraaide om rond de tafel te lopen ook het zwakke silhouet van het mes dat op zijn rug zat verstopt.

Hij ging zitten, en Lara en haar zussen volgden geruisloos zijn voorbeeld.

‘Dochters.’ Silas Veliant, de koning van Maridrina, leunde glimlachend achterover in zijn stoel, wachtte tot zijn voorproever knikte en nam een flinke teug van zijn wijn. De meisjes deden allemaal hetzelfde, maar Lara proefde de donkerrode vloeistof die over haar tong gleed amper.

‘Jullie zijn mijn kostbaarste bezit,’ zei hij. Hij gebaarde met zijn glas naar hen. ‘Van de twintig van mijn nakomelingen die hiernaartoe zijn gebracht, zijn jullie de enigen die het hebben overleefd. Dat het jullie is gelukt, dat jullie gedijen, is een enorme prestatie, want de training die jullie hebben ondergaan zou zelfs de beste mannen zwaar zijn gevallen. En jullie zijn geen mannen.’

Die training was de enige reden dat Lara haar ogen niet tot spleetjes kneepte. Dat ze totaal geen emotie toonde.

‘Jullie zijn hier allemaal naartoe gebracht zodat ik kon vaststellen wie van jullie de beste is. Wie van jullie mijn wapen in de duisternis zal zijn. Wie van jullie koningin van Ithicana zal worden.’ Zijn ogen bevatten evenveel medeleven als die van een schorpioen in de woestijn. ‘Wie van jullie de verdediging van Ithicana zal verwoesten en daarmee Maridrina in staat zal stellen terug te keren naar zijn vroegere glorie.’

Lara knikte eenmaal en haar zussen deden hetzelfde. Er heerste geen afwachtende spanning. In elk geval niet wat betreft hun vaders keuze, want die was dagen geleden al gemaakt. Marylyn zat aan het andere uiteinde van de tafel. Haar goudblonde haar was als een kroon over haar voorhoofd gevlochten en ze droeg een bijpassende lamé jurk. Marylyn was de voor de hand liggende keus geweest. Ze was intelligent, elegant, beeldschon als de dageraad en verleidelijk als de zonsondergang.

Nee, de gespannen afwachting betrof wat hierna zou komen. Wie

van hen aan de kroonprins – inmiddels de koning – van het koninkrijk Ithicana zou worden aangeboden, was beslist. Wat nog niet bekend was, was wat er met de rest van hen zou gebeuren. Ze waren van koninklijken bloede en daardoor waren ze tot op zekere hoogte waardevol.

De afgelopen twee avonden hadden alle zussen, ook Marylyn, zich dicht tegen elkaar aan op een stapel kussens genesteld om te speculeren over hun lot. Aan wie van de hoge officieren van de koning ze zouden worden uitgehuwelijkt. Aan welke andere koninkrijken ze als bruid zouden worden aangeboden. Het maakte niet uit wie de man was of om welk rijk het ging. Wat het belangrijkste voor alle meisjes was, was dat ze bevrijd zouden zijn van deze plek.

Tijdens die lange avonden had Lara zich aan de rand van de groep opgehouden. Ze had weinig gezegd en de tijd gebruikt om haar zussen gade te slaan. Om hen te koesteren. Om eraan terug te denken dat ze net zo vaak tegen ieder van hen had gevochten als ze hen had omhelst. Om hun glimlach in haar geheugen op te slaan. Hun ogen. De manier waarop ze, ook als jongvolwassenen, tegen elkaar aan kropen als een troep puppy's die net bij hun moeder waren weggehaald.

Want Lara wist iets wat de anderen niet wisten: dat hun vader slechts één zus van het terrein zou laten vertrekken. En dat was de toekomstige koningin van Ithicana.

Er werd een met kaas en felgekleurd fruit gearneerde salade voor haar neergezet en Lara begon werktuiglijk te eten. Je zult blijven leven, je zult blijven leven, je zult blijven leven, hield ze zichzelf vastberaden voor.

‘Sinds mensenheugenis bepaalt Ithicana de regels voor alle handel, en steunt of verwoest het koninkrijken alsof het een of andere duistere god is,’ zei haar vader met fel glinsterende ogen. ‘Mijn vader, zijn vader en diens vader voor hem hebben allemaal geprobeerd het koninkrijk der bruggen te verslaan. Met sluipmoordenaars, met oorlog, met blokka-

des, met elk middel waarover ze beschikten. Maar niet een van hen is op het idee gekomen om een vrouw te gebruiken.'

Hij glimlachte sluw. 'Maridriaanse vrouwen zijn slap. Ze zijn zwak. Ze zijn slechts geschikt om het huishouden te runnen en kinderen op te voeden. Jullie twaalf vormen een uitzondering.'

Lara knipperde niet met haar ogen en haar zussen evenmin. Ze was benieuwd of hij in de gaten had dat ieder van hen overwoog een mes in zijn hart te boren vanwege die beledigende woorden. Hij zou moeten weten dat ze er allemaal toe in staat waren.

Haar vader ging echter verder: 'Vijftien jaar geleden eiste de koning van Ithicana als eerbetoon een bruid voor zijn zoon en erfgenaam. Als betaling.' Zijn lippen krulden verachtelijk om. 'Die klootzak is inmiddels een jaar dood, maar zijn zoon eist dat we onze belofte inlossen. En Maridrina is er klaar voor.' Zijn blik gleed naar Marylyn en van haar naar de bedienden die de saladebordjes afruimden.

In het schemerduister van de naderende nacht voelde Lara dat er iets bewoog. Ze voelde de aanwezigheid van de grote groep soldaten die haar vader had meegebracht. De bedienden kwamen terug met dampende kommen soep waaruit het aroma van kaneel en prei opsteeg.

'Ithicana's hebzucht, hoogmoed en minachting voor jullie zullen zijn ondergang worden.'

Lara wendde haar blik van haar vaders gezicht af en nam haar zussen een voor een op. Vanwege hun training en vanwege het feit dat ze op de hoogte waren van zijn plannen was het nooit zijn bedoeling geweest dat ze dit diner zouden overleven, op zijn uitverkorene na.

De soep werd voor hen neergezet, maar haar zussen wachtten tot hun vaders voorproever een hap had genomen en knikte. Toen pakten ze hun lepel op en begonnen ze plichtsgetrouw te eten.

Lara deed hetzelfde.

Hun vader geloofde dat intelligentie en schoonheid de belangrijkste eigenschappen waren van de dochter die hij uitkoos. Dat ze degene was

die zich het scherpzinnigst had getoond in strijd en strategie. Het meisje dat het meest bedreven was in de verleidingskunsten in de slaapkamer. Hij dacht dat hij wist welke eigenschappen het belangrijkste waren, maar hij was er eentje vergeten.

Sarhina verstijfde naast haar.

‘Het spijt me,’ fluisterde Lara tegen haar zussen.

Sarhina’s lichaam begon te schokken.

‘Ik hoop dat jullie allemaal de vrijheid vinden die jullie verdienen.’

De soeplepel in Sarhina’s hand vloog over de tafel, maar niemand van de andere meisjes zag het. Niemand van hen gaf er iets om. Ze haptten allemaal met schuim op de lippen naar lucht, ze trilden en schokten, en maakten verstikte geluiden. Toen vielen ze een voor een voorover, achterover of opzij, en bleven ze allemaal roerloos liggen.

Lara legde haar lepel naast haar lege kom en keek vluchtig naar Marylyn, die met haar gezicht voorover in haar kom lag. Lara stond op en liep om de tafel heen. Ze tilde het hoofd van haar zus op uit de kom, veegde de soep zorgvuldig weg en legde Marylyn met haar wang op de tafel. Toen Lara weer opkeek, was haar vader met een bleek gezicht opgesprongen en had hij zijn zwaard al half uit de schede getrokken. De soldaten die vlakbij hadden staan wachten, kwamen nu naar voren gerend en dreven de geschrokken bedienden bij elkaar. Iedereen, werkelijk iedereen, staarde naar haar.

‘Je hebt de verkeerde keuze gemaakt, vader.’ Lara staarde de koning kalm, met kaarsrechte rug aan. Ze liet het kwaadaardige, hebberige, zelfzuchtige deel van haar ziel tevoorschijn komen en naar hem kijken. ‘Ik zal de volgende koningin van Ithicana worden. En ik zal het koninkrijk der bruggen op de knieën dwingen.’

2 LARA

Hoewel Lara had geweten wat er daarna zou gebeuren, leek het allemaal heel snel te gaan. Toch was ze ervan overtuigd dat elk detail tot de dag van haar dood in haar geheugen gegrift zou blijven staan. Haar vader ramde zijn zwaard terug in de schede, drukte zijn vingers tegen de hals van het meisje dat het dichtst bij hem zat en liet ze daar even liggen. Lara keek onaangedaan toe. Toen knikte hij eenmaal naar de soldaten om hen heen.

De mannen die eigenlijk Lara en haar zussen uit de weg hadden moeten ruimen, richtten hun zwaarden nu op de bedienden, die met hun tongloze monden woordeloze kreten slaakten en aan het bloedbad probeerden te ontkomen. De muzikanten werden gedood, evenals de koks in de afgelegen keukens, en de dienstmeisjes die de bedden gereedmaakten waar nooit meer iemand in zou slapen. Al snel was alleen het

peloton trouwe soldaten van de koning nog over, hun handen bedekt met het bloed van hun slachtoffers.

Lara had al die tijd roerloos en zwijgend toegekeken. Alleen de wetschap dat ze de laatste nog levende dochter was, het laatste paard waarop kon worden ingezet, voorkwam dat ze zich een weg uit het bloedbad vocht en de woestijn in vluchtte.

Erik, de leermeester wapenkunde, kwam met zijn glanzende zwaard in zijn hand tussen de palmbomen door naar hen toe. Zijn blik gleed van Lara naar de bewegingloze gedaanten van haar zussen, en hij schonk haar een triest glimlachje. ‘Het verbaast me niet dat jij er nog bent, kleine kakkerlak.’

Het was de koosnaam die hij haar had gegeven toen ze op vijfjarige leeftijd in de woestijnwoning arriveerde, halfdood vanwege een zandstorm die het reisgezelschap tijdens de tocht had overvallen. ‘Ijs en vuur kunnen de wereld teisteren, maar de kakkerlak overleeft alles,’ had hij gezegd. ‘Net als jij.’

Ze mocht dan een kakkerlak zijn, maar dat ze nog steeds ademhaalde had ze aan hem te danken. Erik had haar twee avonden geleden als straf voor een onbeduidende overtreding naar het exercitieveld gestuurd, en daar had ze leden van haar vaders peloton de dood van haar zussen en haar horen plannen. Een gesprek dat werd geleid door Erik zelf. Ze keek hem nu het fonkelende ogen aan, de man die meer een vader voor haar was geweest dan de zilverharige vorst rechts van haar. Maar ze zei niets en glimlachte ook niet terug.

‘Is het gebeurd?’ vroeg haar vader.

Erik knikte. ‘Iedereen is het zwijgen opgelegd, Uwe Majesteit. Behalve mij.’ Zijn ogen gleden naar de schaduwen die buiten het bereik van de tafelverlichting lagen. ‘En de Ekster.’ De leermeester list en bedrog kwam uit het schemerduister naar voren. Lara keek koeltjes naar het iele mannetje dat elk onderdeel van deze avond had beraamd.

De Ekster zei met de nasale stem waaraan ze altijd een hekel had

gehad: ‘Het meisje heeft het grootste deel van het vuile werk voor je opgeknapt.’

‘Jullie hadden Lara meteen moeten kiezen.’ Eriks stem klonk emotioneel, maar zijn ogen vulden zich met droefheid toen ze over de gesneuvelde meisjes dwaalden voordat ze naar Lara’s gezicht terugkeerden.

Lara had het liefst haar mes tevoorschijn gehaald. Waar haalde hij het lef vandaan om verdriet te voelen om haar zussen terwijl hij niets had gedaan om hen te redden? Honderden trainingsuren droegen haar echter op om zich niet te verroeren. Hij maakte een diepe buiging voor zijn koning. ‘Voor Maridrina.’ Toen haalde hij zijn mes langs zijn eigen keel.

Lara klemde haar kaken op elkaar om de inhoud van haar maag tegen te houden die nu omhoogkwam, bitter, smerig en vermengd met hetzelfde vergif dat ze ook aan haar zussen had gegeven. Maar ze wendde haar gezicht niet af en dwong zichzelf toe te kijken toen Erik op de grond zakte en het bloed uit zijn keel gutste tot zijn hart ophield met kloppen.

De Ekster liep om de plas bloed heen en wandelde de lichtkring in. ‘Wat een teatraal gebaar.’

Ekster was natuurlijk niet zijn eigen naam. Hij heette Serin. En van alle mannen en vrouwen die de zussen door de jaren heen hadden onderwezen, was hij de enige die naar believen van en naar de woestijnwoning had kunnen reizen om het netwerk van spionnen en de plannen van de koning aan te sturen.

‘Hij was een goede man. Een trouwe onderdaan.’ Haar vaders stem klonk vlak en Lara vroeg zich af of hij het echt meende, of dat hij het alleen maar zei ten behoeve van de soldaten die alles gadesloegen. Zelfs de standvastigste loyaliteit had haar grenzen en haar vader was niet gek.

De kraalooigjes van de Ekster gleden naar Lara. ‘Majesteit, zoals u weet was Lara niet mijn eerste keus. Ze heeft op bijna alle onderdelen lage scores behaald, met als enige uitzondering gevechtstechnieken.

Haar opvliegendheid krijgt telkens weer de overhand.’ Hij gebaarde naar haar zus. ‘Marylyn was de voor de hand liggende keuze. Intelligent en beeldschoon. Een ware meester in het beheersen van haar emoties, zoals ze de afgelopen dagen duidelijk heeft laten zien.’ Hij maakte een afkeurend geluid.

Alles wat hij over Marylyn zei was waar, maar het slechts een klein deel van wie haar zus was. Er flitsten onwillekeurig allerlei herinneringen door Lara’s hoofd. Beelden van haar zus die een graatmagere katten verzorgde, die inmiddels de dikste kat op het terrein was. Of die stilletjes de problemen van haar zussen aanhoorde en vervolgens geweldig advies gaf. Die als kind alle bedienden een naam had gegeven, omdat ze het gemeen vond dat ze die niet hadden. Maar de visioenen losten op en er bleef alleen een roerloos lichaam achter, met soep in het goudblonde haar.

‘Mijn zus was te zachtaardig.’ Lara draaide haar hoofd om naar haar vader en keek hem uitdagend aan, ook al fladderde haar hart door haar borst. ‘De toekomstige koningin van Ithicana moet de heerser verleiden. Ze moet hem laten geloven dat ze argeloos en oprecht is. Ze moet hem zover krijgen dat hij haar vertrouwt, terwijl ze intussen haar positie gebruikt om al zijn zwakke plekken bloot te leggen, tot het moment dat ze hem verraadt. Zo iemand was Marylyn niet.’

Haar vader nam haar aandachtig op, zonder ook maar één keer met zijn ogen te knippen. Na een tijdje knikte hij eenmaal goedkeurend. ‘Maar jij wel?’

‘Ik wel.’ Haar hartslag bulderde in haar oren en haar huid voelde ondanks de hitte kil aan.

‘Je zit er niet vaak naast, Serin,’ merkte haar vader op. ‘Maar in dit geval denk ik dat je je hebt vergist en dat het lot heeft ingegrepen om je vergissing recht te zetten.’

De leermeester list en bedrog verstarde en Lara was benieuwd of het tot hem was doorgedrongen dat zijn eigen leven nu aan een zijden

draadje hing. ‘U hebt gelijk, Majesteit. Blijkbaar bezit Lara een eigenschap die ik tijdens mijn tests niet heb mee laten wegen.’

‘De belangrijkste eigenschap van allemaal: meedogenloosheid.’ De koning nam haar nog even aandachtig op, maar richtte zijn aandacht toen op de Ekster. ‘Maak de karavaan gereed. We vertrekken vanavond naar Ithicana.’ Hij glimlachte naar Lara alsof ze een van zijn kostbaarste bezittingen was. ‘Het is tijd om mijn dochter voor te stellen aan haar aanstaande echtgenoot.’

3 LARA

Vlammen likten aan de nachtelijke hemel toen het gezelschap vertrok. Lara durfde slechts één keer achterom te kijken naar de brandende woestijnwoning die haar thuis was geweest. De met bloed bespatte vloeren en muren kleurden zwart in het vuur dat al het bewijs verslond van het plan dat daar vijftien jaar lang was voorbereid. Alleen het hart van de oase, waar de eettafel stond, omringd door het water, zou onaangetast blijven.

Ze kon het bijna niet verdragen om haar sluimerende zussen achter te laten in een kring van vuur, hulpeloos tot het mengseltje van slaapmiddelen dat ze hun had gegeven was uitgewerkt. Hun hartslag, die gevaarlijk lang was vertraagd zodat het leek of de dood was ingetreden, zou inmiddels weer moeten versnellen, en hun ademhaling moest waarneembaar zijn voor iedereen die hen aandachtig bekeek. Maar als

Lara een smoes bedacht om langer te blijven zodat ze over hun veiligheid kon waken, zou ze ontmaskering riskeren en dan zou het allemaal voor niets zijn geweest.

‘Verbrand hen niet. Laat hen liggen zodat de aasgieren hun botten kunnen kaalvreten,’ had ze met kramp in haar buik tegen haar vader gezegd. Hij had haar macabere verzoek lachend ingewilligd. Haar zussen waren over de tafel gedrapeerd achtergelaten, met de afgeslachte bedienden in een bloederige kring om hen heen.

Dat was het beeld dat haar zussen bij het ontwaken te zien zouden krijgen: het vuur en de dood. Ze hadden alleen kans op een toekomst als hun vader geloofde dat hun voorgoed de mond was gesnoerd. Lara zou hun missie voortzetten, terwijl haar zussen hun eigen leven leidden, vrij om zelf hun lot te bepalen. Ze had alles uitgelegd in een briefje dat ze stiekem in Sarhina’s zak had gestopt terwijl haar vader het bevel gaf om het gebouw te controleren op overlevenden. Er mocht niemand in leven worden gelaten die iets kon verraden over de samenzweerders die nu op weg waren naar een bruiloft in Ithicana.

Hun reis door de Rode Woestijn zou vol ontberingen en gevaren zijn. Op dat moment was Lara er echter van overtuigd dat het feit dat ze de hele reis het onophoudelijke geklets van de Ekster moest aanhoren het ergste van alles zou zijn. Lara’s merrie was bepakt met Marylins uitzet, waardoor ze was gedwongen achter de leermeester list en bedrog op zijn kameel mee te rijden.

‘Vanaf nu zul je je als een keurige Maridriaanse edelvrouw moeten gedragen,’ instrueerde hij haar met de stem die op haar zenuwen werkte. ‘We kunnen niet het risico lopen dat iemand ziet dat je je anders gedraagt, zelfs degenen niet die Zijne Majesteit als getrouwen beschouwt.’ Hij wierp een veelbetekenende blik op de soldaten van haar vader, die met vanzelfsprekende behendigheid een karavaan hadden gevormd.

Ze keken geen van allen naar haar.

Ze wisten niet wat ze was. Waarvoor ze was opgeleid. Wat haar doel was, afgezien van een manier om het contract met een vijandig koninkrijk na te komen. Maar ze geloofden wel allemaal dat ze haar zussen in koelen bloede had vermoord. Ze vroeg zich af hoelang haar vader hen zou laten leven.

‘Hoe heb je het gedaan?’

Uren na het begin van hun reis stoorde de vraag van de Ekster Lara in haar gedachten. Ze bond haar witte sjaal voor haar gezicht, ook al zat hij met zijn rug naar haar toe. ‘Vergif.’ Ze liet een bitse ondertoon doorklinken in haar stem.

Hij snoof minachtend. ‘Nu je denkt dat je onaantastbaar bent, durf je wel.’

Ze voelde de warmte van de opkomende zon op haar rug en likte met haar tong over haar droge lippen. Toen dompelde ze zichzelf onder in de poel van kalmte die haar leermeester meditatie haar had leren gebruiken wanneer ze bijvoorbeeld een strategie moest bepalen. ‘Ik heb de soeplepels vergiftigd.’

‘Hoe? Je wist niet waar je zelf zou zitten.’

‘Ik heb ze allemaal vergiftigd, behalve die aan het hoofd van de tafel.’

De Ekster zweeg.

‘Ik slik al jarenlang kleine doses van verschillende soorten vergif om mijn lichaam eraan te laten wennen,’ vervolgde Lara. Toch had ze evengoed overgegeven zodra ze daar de gelegenheid voor had, verschillende keren achter elkaar, tot haar maag helemaal leeg was. Daarna had ze het tegengif ingenomen en bleef er alleen een duizeligmakend, zwak gevoel over als enige teken dat ze een verdovend middel had ingenomen.

Het iele lijf van de leermeester list en bedrog verstijfde. ‘Stel nu eens dat de tafelschikking was veranderd. Je had de koning wel kunnen doden.’

‘Kennelijk nam ze dat risico voor lief.’

Lara keek om. Haar vader was bij hen komen rijden, het gerinkel van de belletjes aan de teugels van zijn paard was haar al opgevallen. Het

dier was getooid met zilver in plaats van het tin dat de rijdieren van de soldaten droegen.

‘Je hebt geraden dat ik van plan was de meisjes die ik niet nodig had te doden,’ zei hij. ‘Maar in plaats van je zussen te waarschuwen of te proberen te ontsnappen heb je hen vermoord om de plaats van de uitverkorene in te nemen. Waarom?’

Omdat de meisjes hun hele leven lang vogelvrij zouden zijn geweest als ze zich vechtend een weg naar de vrijheid hadden gebaand. Hun dood in scène zetten was de enige manier geweest. ‘Ik mag dan mijn hele leven in isolatie hebben doorgebracht, vader, maar de leermeesters die je hebt uitgekozen hebben me uitstekend opgeleid. Ik weet hoe zwaar ons volk het te verduren heeft door de macht die Ithicana uitoefent op onze handel. Onze vijand moet op de knieën worden gedwongen en van alle zussen was ik de enige die dat kon.’

‘Je hebt je zussen dus vermoord ten behoeve van ons land?’ Zijn stem klonk geamuseerd.

Lara stootte een droog lachje uit. ‘Dat niet direct. Ik heb hen vermoord omdat ik wilde blijven leven.’

‘Heb je het leven van de koning op het spel gezet om dat van jezelf te redden?’ Serin draaide zich om en keek haar met een groen gezicht aan. Hij had haar opgeleid, wat betekende dat de koning het volste recht had om hem aansprakelijk te houden voor alles wat ze had gedaan. En haar vader stond erom bekend dat hij meedogenloos was.

De koning van Maridrina lachte echter vrolijk. ‘Ze heeft gegokt en gewonnen.’ Hij stak een hand uit, schoof Lara’s sjaal weg en vlijde zijn hand tegen haar wang. ‘Koning Aren zal je pas zien aankomen wanneer het al te laat is. Een zwarte weduwe in zijn bed.’

Koning Aren van Ithicana. Aren, die binnenkort haar echtgenoot zou zijn.

Lara kreeg slechts vaag mee dat haar vader zijn soldaten opdracht gaf om hun kamp op te slaan. Het reisgezelschap zou het warmste gedeelte van de dag gebruiken om te slapen.

Een van de soldaten tilde haar van de rug van Serins kameel. Terwijl de mannen het kamp opbouwden, zat Lara op een deken na te denken over wat er komen ging.

Ze wist net zo veel over Ithicana als de meeste andere Maridrianen, waarschijnlijk zelfs meer. Het koninkrijk was net zozeer in mysterie gehuld als in mist: een reeks eilanden die zich tussen twee continenten uitstreckte en werd beschermd door een woeste zee, extra verraderlijk vanwege de verdedigingswerken die de Ithicanen in het water hadden geplaatst om indringers te weren. Wat Ithicana echter zo machtig maakte was de brug die boven en tussen de eilanden liep, en die tien maanden per jaar de enige veilige route was om tussen de continenten heen en weer te reizen. Ithicana gebruikte dit waardevolle bezit om de koninkrijken die van handel afhankelijk waren hongerig te houden. Wanhopig. En het belangrijkste van alles: bereid om elke prijs te betalen die het koninkrijk der bruggen voor zijn diensten eiste.

Nadat haar tent was opgezet wachtte Lara tot de mannen haar bagage erin hadden gezet. Toen glipte ze langs hen heen de welkome schaduw in, waarbij ze de aandrang om hen te bedanken onderdrukte.

Ze was net lang genoeg alleen om haar sjaal af te doen. Toen kwam haar vader naar binnen, op de voet gevolgd door Serin. 'Ik zal meteen moeten beginnen je de codes te leren,' zei de leermeester list en bedrog. Hij wachtte tot de koning zat en nam toen zelf voor Lara plaats. 'Marylyn heeft de code zelf ontwikkeld en ik verwacht dat het een enorme uitdaging zal zijn om deze in zo'n korte tijd aan jou te leren.'

'Marylyn is dood,' antwoordde ze. Ze nam een slok van het lauwe water in haar veldfles en draaide deze zorgvuldig weer dicht.

'Dat hoef je mij niet te vertellen,' snauwde hij.

Haar glimlach straalde een zelfverzekerdheid uit die ze niet voelde. 'Zodra jij accepteert dat ik de enige ben die nog over is van de meisjes die je hebt getraind, hoef ik je geheugen niet langer op te frissen.'

‘Begin,’ zei haar vader bevelend. Toen deed hij zijn ogen dicht, want zijn aanwezigheid in haar tent was puur een etikettekwestie.

Serin vertelde haar hoe de code werkte. Ze zou hem helemaal uit het hoofd moeten leren, want ze mocht geen aantekeningen meenemen naar Ithicana. Het was een code die ze misschien nooit zou gebruiken en het nut ervan was volledig afhankelijk van de vraag of de koning van Ithicana zo vriendelijk zou zijn om toe te staan dat ze met haar familie correspondeerde. En vriendelijkheid was geen eigenschap waar de man om bekendstond, zo was haar verteld.

‘Zoals je weet zijn de Ithicanen uitstekende codebrekers, en alles wat je verstuurt zal intensief worden onderzocht. De kans dat ze deze code breken is heel groot.’

Lara hief een hand op en telde op haar vingers af. ‘Ik moet er dus van uitgaan dat ik volkomen geïsoleerd zal zijn, afgezonderd van zowel de Ithicanen als de buitenwereld. Het is de vraag of het me is toegestaan te corresponderen, en zelfs als dat mag is de kans groot dat onze code wordt gebroken. Jullie kunnen me op geen enkele manier bereiken om een bericht op te halen. Het is voor mij onmogelijk om via een van hun mensen iets naar jullie te sturen, omdat het jullie tot op heden niet is gelukt ook maar een van hen naar onze kant te laten overlopen.’ Ze balde haar hand tot een vuist. ‘Hoe verwachten jullie dan dat ik jullie informatie bezorg? Tenzij ik natuurlijk ontsnap, maar dat zou meteen het eind betekenen van mijn rol als spion.’

‘Als het gemakkelijk was geweest, zou het ons allang zijn gelukt.’ Serin haalde een dik stuk perkament uit zijn tas. ‘Er is slechts één Ithicaan die met de buitenwereld correspondeert en dat is koning Aren zelf.’

Ze pakte het perkament aan, dat getooid was met het Ithicaanse wapen van de kronkelende brug en met goud was omrand. Ze las het nauwkeurige handschrift waarin de koning Maridrina verzocht een prinses te leveren als zijn bruid, volgens de voorwaarden in het Vijf-